

Geachte aanwezigen,

Luna,

De cyclus “verhitten, primerhechting, synthese met DNA-polymerase” wordt ongeveer 30-maal doorlopen. Vooral de thermische denaturatie van het enzym en de onderlinge hechting van de gedenateerde amplicons (die in competitie treedt met de primerhechting) verlagen het rendement na 25 cycli.

Ziehier een citaat uit het boekje PCR, exponentiële vermeerdering van erfelijk materiaal van Harry Robberecht. Kan iedereen nog volgen?

Het is nochtans Nederlands.

Maar iets in mij doet vermoeden dat slechts enkelingen, waaronder Luna en ikzelf, begrepen hebben waarover dit citaat gaat.

Ik las u een stukje vakjargon voor uit de biomedische wereld. Een wereld die Luna en ik delen. Een wereld waarin wij in staat zijn met elkaar te communiceren, want we spreken dezelfde taal.

Misschien voelde u zich wat buiten gesloten toen ik het citaat voor las. Misschien dacht u, wat is hier aan de hand? U hebt een punt.

Het illustreert het belang van taal. De mate waarin u zich zonet buitengesloten voelde, zal in verhouding zijn met uw interesse in de biomedische wereld. Het valt dus wellicht al bij al nog mee. De noodzaak tot elkaar begrijpen is kleiner omdat we de niche van de moleculaire diagnostiek niet delen.

Maar dat is helemaal anders als het gaat over de leefwereld die wij wél delen. Onze maatschappij, onze gemeenschap waar we wél met elkaar moeten communiceren, om te kunnen samen leven, om normen en waarden te delen, om kansen te krijgen, kansen op werk, op een leven uitbouwen, op wat geluk.

Dan is taal letterlijk van levensbelang. Taal laat ons dagelijks omgaan met elkaar zodat we kunnen functioneren. Taal is er om ons te inspireren, om een visie te ontwikkelen en dromen te realiseren. De taal van een gemeenschap kennen, leren en begrijpen is dé noodzakelijk voorwaarde voor participatie. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe belangrijk taal is. Ik kom er nog op terug.

Luna Batota is geboren in Bagdad en was negen toen ze in 2001 uit Irak wegluchtte met haar mama nadat haar vader was opgepakt door het regime van Saddam Hoessein. Kort na zijn vrijlating stierf haar vader. Voor Luna, haar broers en haar moeder begon de lange tocht naar ons land.

Deze jonge Syrisch-orthodoxe vrouw is lid van het “Steuncomité voor Oosterse christenen”. Ze koestert haar oosterse identiteit, zo lezen we in Tertio: *“Mijn leven is intussen ‘hier’, maar ik wil de christenen ‘daar’ niet aan hun lot overlaten.”*

Als 12-jarig meisje belandde Luna in een onthaalklas, maar niet lang daarna liep ze al school in het Sint-Guido Instituut te Anderlecht. Ze had een talenknobbel, dat hielp.

De basis voor een academische studie werd er gelegd. En niet alleen dat. Ook vriendschappen voor het leven die zich later concreet vertaalden in een sociaal engagement kregen in die periode hun oorsprong. Ik vertel u daar straks meer over.

Luna is gelovig. Ze werkt aan de bekendheid van de gemeenschappen van de Oosterse Christenen in ons land en ijvert ervoor dat we de Christenen in het Midden-Oosten ook niet aan hun lot overlaten. Terecht. Dat proberen wij trouwens ook als partij, met onze staatssecretaris op kop. God is voor Luna duidelijk geen vluchteling, die zich weg stopt, hij mag zich manifesteren.

Luna studeerde biomedische wetenschappen en werkt in de onderzoeksafdeling van een groot farmaceutisch bedrijf. Ze is niet alleen top in haar vak. Ook in haar vrije tijd is ze als Nieuwe Vlaming een voorbeeld voor alle Vlamingen.

Met haar hartsvriendinnen uit het Sint-Guido Instituut richtte ze de vzw “Ladder’op” op. De ladder op geraken is in Vlaanderen niet evident. Ladder’op zorgt voor huiswerkbegeleiding en buitenschoolse activiteiten voor kansarme kinderen en kinderen van allochtone afkomst in Brussel. De jonge dames van de vzw bezoeken de kinderen en hun ouders thuis, en proberen hen te matchen aan een vrijwilliger. Begeleiders uit de lerarenopleiding vullen die vrijwilligers aan. Nederlandstalige Brusselse scholen vertrouwen hen tientallen kinderen toe. Zo geven ze de kinderen een flinke duw in de rug.

Wie de missie van Ladder’op leest, ontdekt er, naast veel andere nobele doelstellingen het volgende: onze missie is *“de ouders actief te informeren over*

alle mogelijkheden die het Brussels Nederlandstalig onderwijs biedt en hen alsook te informeren over alle mogelijke buitenschoolse activiteiten en diensten". Luna en haar vriendinnen hebben het begrepen: door kinderen via begeleiding de taal onder de knie te helpen krijgen, is zo ontzettend veel mogelijk.

In Knack zegt Luna's vriendin (en voorzitter van de VZW voorzitter Hadiatou Diallo) daarover: *'Taalproblemen blijven het belangrijkste werkpunt, maar onze begeleiders helpen kinderen ook met concentratieproblemen. En als er echt een band ontstaat, kan er een brug geslagen worden tussen allochtonen en autochtonen.'*

Ooit zei wijlen professor Chris Vandenbroeke daarover: *"Neem een jaar van hun leven, zodat je ze een leven kan geven"*. Daarmee bedoelde hij dat het wel degelijk een inspanning vergt om nieuwkomers aan te zetten tot het spreken van het Nederlands en dat het zelfs een vereiste zou moeten zijn, maar dat ze daarna hun kansen exponentieel zullen zien toenemen op een gelukkig bestaan in ons Vlaanderen.

Dit is waar Luna woorden in daden omzet, door kinderen de poort naar het Nederlands te openen, hen mee te nemen op die zware taalreis, hen een taalkundige duw van jewelste te geven zodat ze zich kunnen ontplooiën.

Daarom verdient Luna deze tiende ebbenhouten spoor, zondermeer. Proficiat, je bent een voorbeeld voor alle Vlamingen.